

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 13 grudnia 2012 r.

Poz. 5829

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.56.2012 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 11 grudnia 2012 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXI/166/12 Rady Miasta Poręba z dnia 30 października 2012 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu cmentarza, w całości.

Uzasadnienie

W dniu 30 października 2012 r. Rada Miasta Poręba podjęła uchwałę Nr XXI/166/12 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu cmentarza. Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 z późn. zm. – zwanej dalej: u.p.z.p.) dnia 12 listopada 2012 r. do organu nadzoru wpłynęła uchwała Nr XXI/166/12 przedłożona celem zbadania jej zgodności z prawem wraz z dokumentacją prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia planu miejscowego.

W dniu 27 listopada 2012 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Miasto Poręba o możliwości złożenia wyjaśnień.

Oceniając przedmiotową uchwałę tutejszy Organ związany był przepisem art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. *o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* i (Dz. U. Nr 130, poz. 871), zgodnie z którym do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do którego podjęto uchwałę o przystąpieniu do jego sporządzenia a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 u.p.z.p. w celu ustalenia przeznaczenia terenów oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy rada gminy przystępuje do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jednocześnie w art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p. określono zakres delegacji ustawowej, który ustawodawca przekazał radzie do regulacji w ramach stanowienia aktu prawa miejscowego jakim jest plan miejscowy.

W myśl natomiast art. 28 ust. 1 u.p.z.p. naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w części lub w całości. W przypadku naruszenia zasad sporządzania planu każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, a nie tylko istotne, winno skutkować stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad oraz trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

- 1) Na wstępie zauważyć należy, że przedmiotowa uchwała nie wypełnia wymogów rozporządzenia z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908), regulującego oznaczanie przepisów uchwały i ich systematyzację. W Rozdziale 3 Ustalenia szczegółowe, § 10 uchwały, wprowadzono ustalenia planu bez ich wyraźnego podziału na jednostki redakcyjne. W myśl natomiast przywołanego rozporządzenia podstawową jednostką redakcyjną i systematyzacyjną uchwały jest paragraf, który można dzielić na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, a litery na tiret. Podział paragrafu na ustępy wprowadza się w przypadku, gdy między zdaniami wyrażającymi samodzielne myśli występują powiązania treściowe. Ale treść żadnego z nich nie jest na tyle istotna aby wydzielić odrębny paragraf. W obrębie ustępu zawierającego wyliczenia wprowadza się punkty. W § 10 badanej uchwały wprowadzono natomiast ustalenia dla poszczególnych terenów, bez ich usystematyzowania w ustępy, tym bardziej, że dla poszczególnych ustaleń w ramach wyszczególnionych terenów wprowadzono wyliczanie w formie punktów oraz liter. Powyższe czyni ustalenia planu nieczytelnymi i uniemożliwia odnoszenie się do jednostek redakcyjnych, na podstawie których powinna być skonstruowana uchwała. Ponadto należy zwrócić uwagę, że § 10 występuje w przedmiotowej uchwale dwukrotnie, po raz pierwszy w Rozdziale 2 po § 7 oraz po raz drugi w Rozdziale 3 po § 9.
- 2) W § 1 ust. 4 pkt 5 uchwały jako obowiązujące oznaczenia graficzne na rysunku planu ustalono orientacyjne linie przebiegu sieci i lokalizacji urządzeń infrastruktury technicznej. Na rysunku planu stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały naniesiono natomiast istniejące linie elektroenergetyczne 15kV wraz ze strefą ochronną. W miejscu tym zauważyć należy, że strefa ochronna mieści się z kolei w pasie zieleni parkowej niskiej oznaczonej na rysunku planu symbolem ZPN. Ponadto zgodnie z zapisami § 6 pkt 2 lit. d uchwały, strefę ochronną od linii elektroenergetycznej wyznaczono wraz z pasem zieleni. Zdaniem organu nadzoru przytoczone wyżej postanowienia uchwały pozostają w sprzeczności z zasadami sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego i naruszają art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. Jak bowiem wynika z powołanego przepisu, w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Z treści art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. wynika ponadto, że linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania powinny być ustalone jednoznacznie. Ze wskazanych zapisów uchwały domniemać można, że przebieg ustalonej na rysunku planu linii energetycznej wraz ze strefą ochronną jest jedynie orientacyjny, wobec czego jej faktyczne usytuowanie może być inne. Jednocześnie z zapisów § 6 pkt 2 lit. d uchwały wynika, że strefa ochronna ustalona od orientacyjnego przebiegu linii elektroenergetycznej wyznaczona została wraz z pasem zieleni, który na rysunku planu został wyznaczony liniami rozgraniczającymi oraz oznaczony symbolem ZPN – teren zieleni parkowej niskiej.

W ocenie Wojewody Śląskiego wyżej wymienione postanowienia przedmiotowej uchwały wprowadzają możliwość zmiany obowiązującego ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zmianę położenia orientacyjnej linii energetycznej wraz z jej strefą ochronną, a tym samym pasem zieleni. W miejscu tym należy zwrócić uwagę, że określenie linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania - obligatoryjnych elementów planu - należy do wyłącznej właściwości rady gminy, która uchwała miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Zmiana ich przebiegu może odbyć się zatem wyłącznie w drodze zmiany takiego planu. Kwestionowane przez organ nadzoru postanowienia planu wprowadzają natomiast możliwość zmiany obowiązujących ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego bez ponowienia procedury, bowiem stanowią że obowiązującymi ustaleniami są orientacyjne linie przebiegu sieci i lokalizacji urządzeń infrastruktury technicznej.

Ponadto zapisy § 1 ust. 4 pkt 5 oraz § 6 pkt 2 lit. d uchwały naruszają także art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p., zgodnie z którym w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy.

Prawodawca miejscowy, w myśl przytoczonego przepisu, był zatem zobowiązany do wprowadzenia ustaleń, które w jednoznaczny sposób określą szczególne warunki zagospodarowania terenu, wynikające z lokalnych uwarunkowań – stref ochronnych. Analizując treść uchwały organ nadzoru nie doszukał się żadnych ustaleń regulujących zasady zagospodarowania wskazanej strefy, w tym wynikających z jej obecności ewentualnych ograniczeń

Podobne zarzuty należy kierować w stosunku do zapisów § 10 uchwały, w odniesieniu do terenów ZS, dla których ustalono: „ustala się budowę trwałego ogrodzenia o wysokości nie mniejszej niż 1,5 m przebiegającego wzdłuż linii rozgraniczających tereny skarp od terenów cmentarza, które bezpośrednio z nimi graniczą, oraz na odcinku wyznaczonym linią rozgraniczającą teren od terenu 4ZPw. Dopuszcza się korektę tej linii w celu umożliwienia prowadzenia ogrodzenia prostymi odcinkami”. Powyższymi zapisami Rada Miasta Poręba dopuściła do możliwości przesunięcia linii rozgraniczających i tym samym zmiany przeznaczeń terenów ustalonych przepisami uchwały poza procedura planistyczną.

- 3) Zgodnie z art. 14 u.p.z.p. w celu ustalenia przeznaczenia terenów oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy gmina podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jednocześnie integralną częścią takiej uchwały jest załącznik graficzny, przedstawiający granice obszaru objętego projektem planu. W myśl natomiast § 3 i § 7 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587 – zwanego dalej: rozporządzeniem), zarówno tekst jak i rysunek planu powinien zawierać określenie granic obszaru objętego uchwałą. Granice te są natomiast wiążące dla organu wykonawczego przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dla organu stanowiącego natomiast przy jego uchwalaniu. Tym samym żadne z ustaleń zawartych w uchwale w sprawie planu miejscowego nie może wykraczać poza granice jego opracowania. W badanej uchwale, w § 6 pkt 2 lit. e, ustalono „obowiązującą 50 metrową strefę ochronną od granic cmentarza – do czasu opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego takiej strefy oraz szczegółowych granic jej zasięgu”. W miejscu tym należy obowiązkowo zwrócić uwagę na definicję cmentarza zawartą w § 2 pkt 9 uchwały, zgodnie z którą poprzez cmentarz należy rozumieć „wszystkie tereny położone w granicach obszaru objętego planem z wyjątkiem przeznaczonych pod użytkowanie rolnicze oraz zieleń na skarpach”. Tym samym, zgodnie z rysunkiem planu, oraz w myśl zapisów § 6 pkt 2 lit. e uchwały, 50 metrowa strefa ochronna od granic cmentarza, w północno – wschodniej i południowej części opracowania, wykracza poza granice obszaru objętego planem. Powyższe rażąco narusza zatem zasady sporządzania planu oraz właściwości organu gminy. Ponadto brak jakichkolwiek zapisów dla ustalonej przez plan miejscowy strefy ochronnej od cmentarza rażąco narusza przepisy art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. zgodnie z argumentacją przyjętą wyżej.

W miejscu tym należy wskazać jednocześnie, że żaden z przepisów prawa nie ustanawia stref ochronnych od cmentarza. Obowiązujące bowiem Rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz. U. Nr 52, poz. 315) reguluje odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących żywność oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych. W przedmiotowym planie wyznaczono zatem strefę ochronną, która nie wynika z przepisów odrębnych, dla której zatem obligatoryjne było wprowadzenie ustaleń określających szczególne warunki zagospodarowania, pod warunkiem, że ustalenia te nie będą wykraczać poza granice terenu objętego uchwałą Nr XXI/166/12.

- 4) W § 4 pkt 4 lit. c uchwały zakazano, w ramach ochrony wód, zmiany istniejącego użytkowania terenów graniczących bezpośrednio z terenami wód powierzchniowych, którymi są istniejące cieki wodne. Jednocześnie dopuszczono odstępstwo od tej zasady, o ile wystąpią przesłanki do podjęcia określonych decyzji przez organy właściwe w sprawie ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu. W miejscu tym należy wskazać, że plan miejscowy stanowi akt prawa miejscowego, będący źródłem prawa i jego zapisy nie mogą być uzależniane od aktów administracyjnych, którymi są decyzje innych organów. Niedopuszczalnym jest zatem dopuszczanie odstępstw od ustaleń uchwały w sprawie planu miejscowego, uzależnionych od decyzji innych organów administracyjnych.
- 5) W § 7 pkt 1 lit. b uchwały ustalono rozbudowę do klasy „D” istniejącej drogi gruntowej prowadzonej od skrzyżowania ul. Ciemnej z ul. Przyszłości do ul. Krawieckiej, jako głównej osi komunikacyjnej na kierunku wschód zachód. Jednocześnie w lit. c ustalono, że budowa dróg wewnętrznych i dojazdów stanowi układ podporządkowany głównej drodze klasy „D”. Badając przedmiotową uchwałę organ nadzoru zarówno na rysunku planu, jak również w tekście uchwały nie dopatrył się drogi dojazdowej klasy „D”. Z opisu zawartego w § 7 pkt 1 lit. b uchwały domniemać można, że Rada Miast Poręba miała na myśli drogę oznaczoną symbolem IKDW, który to symbol, zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,

zawierającym podstawowe barwne oznaczenia graficzne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, które należy stosować na projekcie rysunku planu miejscowego, został zarezerwowany dla dróg wewnętrznych. Jednocześnie z ustaleń § 10 dla terenu 1KDW wynika, że teren ten stanowi drogę dojazdową wewnętrzną klasy „D”. Powyższe stoi zatem w sprzeczności do obowiązujących przepisów z zakresu dróg publicznych.

Zgodnie bowiem z § 5 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. w *sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie* (Dz. U. Nr 43, poz. 430), usytuowanie drogi oznacza umieszczenie jej elementów w pasie terenu wyznaczonym liniami rozgraniczającymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Jednocześnie z § 3 tegoż rozporządzenia wynika, że ilekroć mowa o drodze rozumie się przez to drogę publiczną. Zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 1985 r. o *drogach publicznych* (tekst jednolity: Dz. U. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), do dróg publicznych zalicza się drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne. Jednocześnie poszczególnym kategoriom dróg publicznych, wyżej cytowane rozporządzenie w § 4 ust. 2 przypisuje odpowiednio klasy, którym parametrom powinny odpowiadać, w tym klasę drogi dojazdowej. Jednocześnie z art. 8 ust. 1 *ustawy o drogach publicznych* wynika, że drogi, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg są drogami wewnętrznymi. W omawianej sytuacji droga oznaczona w planie symbolem 1KDW stanowiąca drogę dojazdową wewnętrzną, jest zatem jednocześnie drogą publiczną i drogą wewnętrzną co, w myśl wyżej przytoczonych przepisów, jest ze sobą sprzeczne. Analogiczne zapisy obowiązują również w odniesieniu do drogi oznaczonej w planie symbolem 4KDW.

- 6) Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy. W § 10 uchwały, dla terenów 1UH, 2UKR oraz 3UZA ustalono linię zabudowy w odniesieniu do krawężnika dróg KDW. Jak wskazano już wyżej, zgodnie z § 5 *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie*, usytuowanie drogi oznacza umieszczenie jej elementów w pasie terenu wyznaczonym liniami rozgraniczającymi. Przez linie rozgraniczające drogę rozumieć natomiast należy granice terenów przeznaczonych na pas drogowy lub pasy drogowe ustalone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Linia zabudowy określona w planie miejscowym powinna zatem odnosić się do jednoznacznie określonych w planie miejscowym linii rozgraniczających dróg. Co prawda art. 43 ust. 1 *ustawy o drogach publicznych* reguluje warunki sytuowania obiektów budowlanych przy drogach, odległość ta jest jednak określana od zewnętrznej krawędzi jezdni. Odnoszenie w planie miejscowym linii zabudowy do krawężnika drogi jest zatem sprzeczne z zasadami sporządzania planu oraz przepisami w zakresie dróg publicznych. Ponadto należy zauważyć, że przepisy te nie nakładają obowiązku ograniczania jezdni krawężnikami, zatem w przypadku ich braku niemożliwym będzie, na podstawie wskazanych przepisów uchwały Nr XXI/166/12, określenie linii zabudowy.
- 7) W § 7 (§ 10) pkt 3 uchwały ustalono wskaźniki miejsc parkingowych w ilości, nie mniej niż 35 miejsc parkingowych na 100 osób odwiedzających cmentarz zlokalizowanych na 3 parkingach obsługujących cały obszar objęty planem. Jednocześnie dla pracowników obiektów usługowych i dla potrzeb gospodarczych ustalono pojedyncze miejsca postojowe w obrębie terenów o funkcji usługowej. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p., w związku z § 4 pkt 9 rozporządzenia, w planie miejscowym uchwałodawca został zobligowany do określenia zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacyjnych, poprzez ustalenie wskaźników w zakresie komunikacji, w szczególności ilości miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych. W omawianej sytuacji liczba miejsc parkingowych została określona w stosunku do liczby użytkowników terenu. Ponadto użyte sformułowanie „pojedyncze miejsca postojowe” jest nieprecyzyjne, bowiem nie wynika z niego czy organ gminy miał na myśli jedno miejsce parkingowe na obiekt usługowy czy też kilka miejsc, których ilość nie została jednoznacznie określona. Wobec powyższego, organ nadzoru zobowiązany był stwierdzić, że powyższe ustalenia planu nie wypełniają wymogów wynikających z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p., w nawiązaniu do § 4 pkt 9 rozporządzenia.
- 8) Naruszono art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w nawiązaniu do § 4 pkt 6 rozporządzenia, zgodnie którymi plan miejscowy powinien zawierać ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu. W przedmiotowym planie, dla terenów usługowych wyznaczonych pod zabudowę, takich jak: UH, UKR oraz UZA, nie określono

wszystkich wymaganych powyższymi przepisami parametrów i wskaźników zabudowy. Żadnych z powyższych parametrów i wskaźników zabudowy i zagospodarowania terenu nie określono natomiast w odniesieniu do terenów komunikacji przeznaczonych na cele parkingów. Powyższe rażąco narusza zatem przepisy art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p.

Co prawda w literaturze przedmiotu przyjmuje się, iż plan miejscowy winien zawierać obligatoryjnie tylko te ustalenia przewidziane w art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jeżeli w terenie objętym planem powstają okoliczności faktycznie uzasadniające takie ustalenia (por. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, pod red. Z. Niewiadomskiego, wyd. C.H. Beck 2004, str. 154). Należy podkreślić, iż zasadą pozostaje jednak obowiązek ujęcia w planie miejscowym wszystkich elementów wymienionych w powołanych przepisach, co oznacza, że w przypadku odstąpienia od określenia któregośkolwiek z nich w konkretnym planie lub jego fragmencie, na organie planistycznym spoczywa obowiązek wykazania zbędności danej regulacji, a w szczególności utrwalenia przyczyn takiego pominięcia w uzasadnieniu uchwały, ewentualnie w materiałach planistycznych.

- 9) Poprzez ustalenia § 9 pkt 1 lit. c uchwały, dotyczące zasad podziału nieruchomości, Rada Miasta Poręba naruszyła art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 – zwanej dalej: konstytucją), zgodnie z którym organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w art. 15 ust. 2 pkt 8, dopuszcza do regulacji przez radę miasta w ramach planu miejscowego jedynie ustalenie warunków i zasad scalania i podziału nieruchomości. Warunki i zasady podziału nieruchomości ustala natomiast ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. Nr 115, poz. 741), która określa kryteria dopuszczające podział nieruchomości zarówno w przypadku, gdy nieruchomości są objęte obowiązującym planem miejscowym, jak również gdy dla danego obszaru planu brak. Jako jedno z podstawowych kryteriów dopuszczających lub nie podział nieruchomości, art. 93 u.g.n., wskazuje na zgodność podziału z ustaleniami planu miejscowego, przy czym jako zgodność rozumieć należy możliwość realizacji jego postanowień tj. przeznaczenia terenu jak i warunków zagospodarowania. Nie jest zatem rolą rady miasta określać w planie miejscowym zasad podziału nieruchomości.
- 10) Naruszono art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. zgodnie z którym w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub zasadach zagospodarowania. W § 10 uchwały, dla terenów oznaczonych symbolem R przeznaczonych pod tereny rolne, jako przeznaczenie docelowe ustalono przeznaczenie określone w punkcie 1) i 2). Podczas badania przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że punkt 1) w uchwale nie występuje, a punkt 2) określa z kolei przeznaczenie podstawowe. Tym samym z powyższego zapisu nie wynika jakie przeznaczenie docelowe zostało przewidziane zapisami uchwały dla terenów rolnych.
- 11) W § 10 uchwały, dla terenów ZC i ZCR przeznaczonych na tereny zieleni cmentarnej wprowadzono szczegółowe ustalenia regulujące wielkości grobów, w tym ich długość, szerokość i głębokość. Powyższe minimalne wymiary grobów zostały szczegółowo określone w rozporządzeniu z dnia 7 marca 2008 r. w sprawie wymagań, jakie muszą spełniać cmentarze, groby i inne miejsca pochówku zwłok i szczątków (Dz. U. Nr 48, poz. 284). Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego nie powinien zatem powielać przepisów prawa zawartych w aktach prawa hierarchicznie wyższych, takich jak rozporządzenie.

Ponadto w § 2 pkt 10 – 13 uchwały zdefiniowano pojęcia, których znaczenie zostało objaśnione we wskazanym wyżej rozporządzeniu.

W orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie odnoszono się już bowiem do problemu powtórzeń i modyfikacji przepisów w aktach prawa miejscowego, które to powtórzenia i modyfikacje określono jako wysoce dezinformujące i prowadzące do istotnego naruszenia prawa. Jak wskazał WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 28 kwietnia 2011 r. – sygn. akt II SA/Wr 596/10 zjawisko powtarzania i modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych należy uznać za niedopuszczalne.

- 12) Organ nadzoru zwraca także uwagę, że zgodnie z § 7 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rysunek planu powinien zawierać

wrys ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy z oznaczeniem granic obszaru objętego planem miejscowym. Co prawda na rysunku planu zamieszczono wskazany wrys, jednakże jest on sporządzony w tak nieczytelnej grafice, iż na jego podstawie nie jest możliwe dokonanie weryfikacji zgodności ustaleń uchwały Nr XXI/166/12 z postanowieniami studium miasta Poręba. W miejscu tym należy wskazać, że zgodnie z art. 9 ust. 4 u.p.z.p. ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych.

13) Rażąco naruszono tryb sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, poprzez niedopełnienie wymogów art. 17 pkt 7 lit. c u.p.z.p., z którego wynika obowiązek uzgodnienia projektu planu z organami właściwymi na podstawie przepisów odrębnych. Jak wynika z treści uchwały, § 4 pkt 4 lit. a, obszar objęty planem położony jest w granicach Głównego Zbiornika Wód Podziemnych, mającego rangę Obszaru Zwyczajnej Ochrony oraz w granicach ujęcia wód podziemnych. W myśl natomiast art. 4a ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. *Prawo wodne*, w celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania wodami, w tym w szczególności ochrony zasobów wodnych, uzgodnienia z właściwym dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej wymaga miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w zakresie zagospodarowania stref ochronnych ujęć wody, obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych i obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi.

Ponadto jak wynika z art. 53 Prawa wodnego na terenie ochrony bezpośredniej ujęć wód podziemnych oraz powierzchniowych zabronione jest użytkowanie gruntów do celów niezwiązanych z eksploatacją ujęcia wody. Na terenie ochrony bezpośredniej ujęć wód należy z kolei:

- odprowadzać wody opadowe w sposób uniemożliwiający przedostawanie się ich do urządzeń służących do poboru wody;
- zagospodarować teren zielenią;
- odprowadzać poza granicę terenu ochrony bezpośredniej ścieki z urządzeń sanitarnych, przeznaczonych do użytku osób zatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody;
- ograniczyć do niezbędnych potrzeb przebywanie osób niezatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody.

Ze względu na charakterystyczne przeznaczenie terenów objętych przedmiotową uchwałą, z których większość stanowi lub w przyszłości stanowić będzie powierzchnie grzebalne, a także zważając na położenie obszaru opracowania w granicach ujęć wód podziemnych, w ocenie organu nadzoru projekt badanej uchwały wymagał dokonania uzgodnienia z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej. Analizując dokumentację formalno – prawną odzwierciedlającą przebieg postępowania planistycznego w sprawie uchwalenia uchwały Nr XXI/166/12, organ nadzoru nie dopatrzył się dokumentów potwierdzających ubieganie się o uzyskanie takiego uzgodnienia. Burmistrz Miasta Poręba nie zawiadomił także, na podstawie art. 17 pkt 2 u.p.z.p., wskazanego organu o podjęciu przez Radę Miasta Poręba uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia przedmiotowego planu miejscowego.

Wobec powyższego organ nadzoru zobowiązany był stwierdzić rażące naruszenie trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Mając na uwadze powyższe organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXI/166/12 Rady Miasta Poręba z dnia 30 października 2012 r., w całości z powodu istotnego naruszenia przepisów prawa, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału
Infrastruktury

Igor Śmietański

Otrzymują:

- 1) 1. Rada Miasta Poręba
- za zwrotnym potwierdzeniem odbioru,
- 2) aa. MJ